

sygn. akt II K 474/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Żak

Protokolant: Dominika Witkowska, Anny Baniasiak, Iwona Morka

przy udziale Prokuratora: Tomasza Koca, Daniela Pasterczyka, Radosława Kłosa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 04.02.2015r., 30.03.2015r., 27.05.2015r.

sprawy **K. J.**, syna Z. i A. z domu A.

ur. w dniu (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22.03.2014 roku w W. na ulicy (...) oraz w M. na ulicy (...) i ulicy (...), woj. (...) na drodze publicznej, w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny marki A. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło badanie alcosensorem z wynikiem: I. o godzinie 17:09 – 1,37 mg/l, II. o godzinie 17:24 – 1,30 mg/l, III. o godzinie 17:38 – 1,28 mg/l, IV. o godzinie 18:00 – 1,29 mg/l, V. o godzinie 18:01 – 1,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz badanie krwi z wynikiem 2,47 promila alkoholu etylowego,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego K. J. uznaje za winnego tego, że w dniu 22 marca 2014 roku w W. na A. (...) a następnie w M. na ulicy (...), na drodze publicznej, w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny marki A. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdziły badania urządzeniem (...)wersja (...) z wynikiem: I. badanie o godzinie 17:09 – 1,37 mg/l, II. badanie o godzinie 17:24 – 1,30 mg/l, III. badanie o godzinie 17:38 – 1,28 mg/l, badania urządzeniem(...)z wynikiem: I. badanie o godzinie 18:00 – 1,29 mg/l, II. badanie o godzinie 18:01 – 1,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz badanie krwi z wynikiem 2,47 promila alkoholu etylowego, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dniu 22 marca 2014 roku) w zw. art. 4 § 1 k.k. i za to skazuje go i na podstawie art. 178a § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dniu 22 marca 2014 roku) w zw. art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dniu 22 marca 2014 roku) orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego K. J. do zwrotu prawa jazdy do właściwego miejscowo Wydziału Komunikacji;

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić M. K. (1) dowód rzeczowy wymieniony w pkt 1 wykazu dowodów rzeczowych na karcie 47 akt sprawy o sygn. V K 217/14;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 801,67 zł (osiemset jeden złotych i sześćdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 300 zł (trzystu złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt: II K 474/14

UZASADNIENIE

K. J. został oskarżony o to, że w dniu 22.03.2014 roku w W. na ulicy (...) oraz w M. na ulicy (...) i ulicy (...), woj. (...) na drodze publicznej, w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny marki A. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło badanie alcosensorem z wynikiem: I. o godzinie 17:09 – 1,37 mg/l, II. o godzinie 17:24 – 1,30 mg/l, III. o godzinie 17:38 – 1,28 mg/l, IV. o godzinie 18:00 – 1,29 mg/l, V. o godzinie 18:01 – 1,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz badanie krwi z wynikiem 2,47 promila alkoholu etylowego, tj. popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k.

Na podstawie całości materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i ujawnionego w toku rozprawy głównej sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 marca 2014 r. K. J. kierował pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) w W. na A. (...). Pasażerem w ww. samochodzie był S. U.. Pojazd poruszał się początkowo lewym pasem jezdni, bardzo blisko lewego krawężnika. Kierowany przez oskarżonego pojazd nie zachowywał prostoliniowego toru jazdy. Przed samochodem A. (...) znajdował się pojazd marki O. (...), kierowany przez M. K. (1), który zmienił pas jezdni na środkowy. W trakcie jazdy pojazd A. (...) uderzył w krawężnik znajdujący się przy lewym pasie jezdni, po czym odbił w prawą stronę i przeciął swoim torem jazdy wszystkie trzy pasy jezdni. W międzyczasie kierując samochodem marki O. (...) zmienił pas jazdy na prawy, a chwilę potem zwiększył prędkość jazdy w celu uniknięcia uderzenia przez pojazd kierowany przez K. J.. Po opanowaniu pojazdu przez oskarżonego, skierował on samochód na środkowy pas jezdni. Następnie K. J. rozpoczął manewr wyprzedzania pojazdu kierowanego przez M. K. (1), a już po dokonaniu tego manewru, obydwa samochody zmieniły pas jezdni na prawy. Pojazd O. (...) poruszał się cały czas za pojazdem A. (...), a następnie obydwa samochody zatrzymały się przed sygnalizacją świetlną w M. na A. (...). Po zapaleniu się zielonego światła sygnalizacyjnego, samochód A. (...) miał początkowo problem z ruszeniem z miejsca, ponieważ silnik samochodu zgasł, jednak po chwili kontynuował jazdę prawym pasem jezdni. W dalszym ciągu M. K. (1) jechał za samochodem kierowanym przez K. J., a jednocześnie pierwszy z wymienionych mężczyzn informował funkcjonariuszy policji telefonicznie o zaistniałym zdarzeniu i był w stałym kontakcie telefonicznym z policją w trakcie całej sytuacji drogowej. Obydwa samochody poruszały się dalej ulicą (...) w M. w kierunku miejscowości Z., a następnie K. J. wykonał manewr skrętu w prawo, po czym zaparkował samochód obok sklepu U (...) w Z., natomiast postój samochodu O. (...), kierowanego przez M. K. (1), miał miejsce kilka metrów dalej, na poboczu przed przystankiem autobusowym. Siedzący dotąd na miejscu pasażera S. U. opuścił pojazd A. (...) i udał się do ww. sklepu, natomiast kierujący dotąd wskazanym samochodem K. J. przesiadł się na tylne miejsce pasażera. W międzyczasie na miejsce nadjechał nieoznakowany radiowóz policyjny marki O. (...). M. K. (1) pomachał wówczas ręką do funkcjonariuszy policji, znajdujących się w ww. radiowozie – Z. J. oraz G. S., by ci zaparkowali samochód. Policyjny radiowóz zatrzymał się przed samochodem M. K. (1), który następnie wysiadł ze swojego samochodu i podszedł do policyjnego samochodu. W tym czasie samochód marki A. (...) ruszył spod ww. sklepu, a M. K. (1) poinformował policjantów o zaistniałej sytuacji i zamianie osób kierujących pojazdem, natomiast jeden z policjantów wskazał M. K. (1), by ten pojechał za policyjnym radiowozem. Po przejechaniu kilkuset metrów samochód A. (...) został zatrzymany przez wskazanych funkcjonariuszy policji w celu przeprowadzenia kontroli drogowej. S. U. został wylegitymowany przez asp. G. S., natomiast K. J. przez st. asp. Z. J.. Następnie do miejsca zatrzymania ww. pojazdu dojechał M. K. (1), który w trakcie rozmowy wskazał funkcjonariuszom policji, iż przed postojem samochodu A. (...) przy sklepie U (...), pojazdem kierował mężczyzna siedzący obecnie na miejscu pasażera, czyli K. J.. Ponadto M. K. (1) oświadczył, iż stawi się w późniejszym terminie w komendzie policji w celu złożenia zeznań. K. J. wylegitymował się legitymacją policyjną, ponieważ nie posiadał przy sobie innych dokumentów, wobec czego na miejsce kontroli pojazdu został skierowany podinsp. P. W.. Kierujący pojazdem S. U. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które to badanie dało następujące wyniki:

o godz. 16:40 – 1,30 mg/l, o godz. 16:58 – 1,03 mg/l, o godz. 17:19 – 1,11 mg/l. Następnie zostało przeprowadzone również urządzeniem A.-Sensor IV CM wersja (...) badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wobec K. J., które dało następujące wyniki: o godz. 17:09 – 1,37 mg/l, o godz. 17:24 – 1,30 mg/l, o godz. 17:38 – 1,28 mg/l. S. U. oraz K. J. zostali nadto przewiezieni do Komendy Policji w Z., gdzie ww. mężczyźni ponownie zostali poddani badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem Alkometr A2.0. Wynik badania u S. U. był następujący: o godz. 17:56 – 1,22 mg/l, o godz. 17:58 – 1,20 mg/l, natomiast w przypadku K. J.: o godz. 18:00 – 1,29 mg/l, o godz. 18:01 – 1,33 mg/l. Następnie S. U. oraz K. J. zostali przewiezieni do szpitala w W., gdzie pobrano od nich krew w celu wykonania badań na zawartość alkoholu. Badania te dały z kolei następujące wyniki: w odniesieniu do S. U. stwierdzono 2,01 ‰ alkoholu etylowego we krwi, natomiast u K. J. stwierdzono 2,47 ‰ alkoholu etylowego we krwi.

Za opisany powyżej czyn S. U. został prawomocnie skazany wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r., orzeczonym przez Sąd Rejonowy w Wołominie, w sprawie o sygn. akt: V K 217/14.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie:

Częściowo wyjaśnień oskarżonego K. J., (k. 76-78 z akt sprawy o sygn. V K 217/14 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wołominie oraz k. 36-42 z akt niniejszej sprawy), częściowo zeznań świadka S. U. (k. 41-42), zeznań świadka M. K. (1) (k. 15-16 z akt sprawy o sygn. V K 217/14, prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wołominie oraz k. 38-39 z akt niniejszej sprawy), zeznań świadka M. K. (2) (K.) (k. 53-55 z akt sprawy o sygn. V K 217/14 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wołominie oraz k. 39-40), zeznań świadka Z. J. (k. 44-45 z akt sprawy o sygn. V K 217/14 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wołominie, k. 40-41 z akt niniejszej sprawy), zeznań świadka G. S. (k. 48 z akt sprawy o sygn. V K 217/14 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wołominie oraz k. 64-65 z akt niniejszej sprawy), zeznań świadka U. U. (k. 80 z akt sprawy o sygn. V K 217/14 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wołominie), opinii pisemnej oraz uzupełniającej ustnej opinii biegłego toksykologa Z. W. (k. 49-60, k. 71-74), a także następujących dowodów znajdujących się w aktach sprawy o sygn. V K 217/14 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wołominie: protokołów zatrzymania (k. 3-4v), protokołów badania trzeźwości z załącznikami (k. 5-11v), protokołu oględzin (k. 12-13v), oświadczenia (k. 14), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 17-19), protokołu oględzin (k. 24-30), sprawozdania z badania krwi (k. 31-34v), informacji z ewidencji kierowców (k. 37).

Na etapie postępowania przygotowawczego, w toku przesłuchania w charakterze podejrzanego, K. J. nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu oraz skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Podczas terminu rozprawy głównej oskarżony K. J. również nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Oświadczył on, iż spotkał się w dniu 22 marca 2014 r. z S. U. w celu „sprawdzenia” samochodu marki A. (...) o nr rej. (...). Wskazany samochód, należący do S. U., miał być przedmiotem ewentualnej sprzedaży K. J.. Oskarżony wskazał również na trasę, jaką przebył razem z S. U., kierując ww. samochodem. K. J. wyjaśnił, że kierował pojazdem aż do momentu postoju przy sklepie w Z., po czym S. U. udał się do wskazanego sklepu, z kolei oskarżony przesiadł się na tylne siedzenie samochodu. Następnie K. J. miał rozpocząć spożycie alkoholu w postaci 0,5 litra śliwownicy, znajdując się na tylnym siedzeniu pojazdu. Po powrocie S. U. ze sklepu, mężczyzna ten wsiadł do samochodu na miejsce kierowcy, po czym samochód kierowany przez S. U. ruszył spod sklepu i kontynuował jazdę. K. J. oświadczył ponadto, że przed postojem samochodu przy sklepie U (...) nie spożywał alkoholu, a jedynie późnym wieczorem dnia poprzedniego spożył dwa piwa. Ponadto oskarżony w toku rozprawy głównej uściślił swoje wyjaśnienia i wskazał, że w dniu 22 marca 2014 r. nic nie jadł i wypił rano herbatę, a ostatni posiłek zjadł poprzedniego dnia. K. J. wskazał również, że spożycie poprzedniego dnia dwóch piw miało miejsce około północy.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego K. J., złożone w toku postępowania przygotowawczego i rozprawy głównej zasługują na wiarę jedynie w części. Na prawdzie polegają w szczególności wyjaśnienia oskarżonego odnoszące się do faktu, iż kierował on samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) od A. (...) w W. aż do postoju samochodu przy sklepie w Z.. Wiarygodne jest również oświadczenie K. J. dotyczące okoliczności, że przesiadł się on na tylne siedzenie pojazdu

w czasie postoju pojazdu przy sklepie w Z., a następnie to S. U. kierował samochodem od miejsca postoju przy sklepie w Z.. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są spójne i logiczne oraz korespondują z pozostałym, uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd określił wyjaśnienia oskarżonego K. J. mianem wiarygodnych jedynie w części. Nie sposób bowiem, na podstawie zgromadzonego w sprawie wiarygodnego materiału dowodowego przyjąć za prawdziwe części twierdzeń i oświadczeń oskarżonego, zwłaszcza odnoszących się do okoliczności, iż oskarżony nie spożywał alkoholu przed postojem samochodu przy sklepie w Z.. W tym zakresie wyjaśnienia K. J. nie korespondują bowiem z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, a zwłaszcza z wiarygodną i rzetelnie sporządzoną opinią biegłego sądowego Z. W., w tym ustną opinią uzupełniającą ww. biegłego, do której to opinii sąd odnosi się w dalszej części uzasadnienia.

Również za wiarygodne jedynie w części sąd uznał zeznania świadka S. U.. Dokonując analizy zeznań ww. świadka, sąd miał na względzie okoliczność, iż K. J. oraz świadek S. U. są kolegami „ze studiów, ze szkoły”, jak wskazał sam oskarżony. Zdaniem sądu okoliczność ta niewątpliwie wskazuje na to, że świadek S. U. świadomie sprzyjał oskarżonemu i zeznawał „na korzyść” K. J. dostosowując swoje zeznania do linii obrony przyjętej przez oskarżonego. Wymieniony świadek, występując w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego w sprawie o sygn. akt V K 217/14 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wołominie, wskazał że spotkał się w dniu 22 marca 2014 r. z K. J., który kierował samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) od A. (...) do chwili postoju pojazdu obok sklepu w Z.. W tym zakresie zeznania S. U. korespondują w pełni z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, uznanym za wiarygodny, w tym również z wyjaśnieniami samego oskarżonego.

Uwadze sądu nie umknęła jednak nieścisłość w zakresie zeznań S. U. oraz wyjaśnień K. J., dotycząca faktu spożywania alkoholu przez oskarżonego. S. U. oświadczył bowiem w toku postępowania przygotowawczego, że K. J., po tym jak przesiadł się na tylne siedzenie pasażera, częstował świadka alkoholem, ten jednak odmówił jego spożycia. W toku rozprawy głównej S. U. również potwierdził okoliczność, iż K. J. częstował go alkoholem po tym, jak świadek wrócił ze sklepu. Wobec tego, że świadek odmówił spożycia alkoholu, oskarżony sam miał zacząć pić alkohol. Następnie S. U. wskazał, iż K. J. spożył alkohol w trakcie postoju przy sklepie w Z., który miał trwać około trzydziestu minut. Tożsamą wersję wydarzeń odnośnie wypicia alkoholu w trakcie postoju przedstawił K. J.. Jednakże w toku postępowania przygotowawczego świadek S. U. zeznał, iż widział oskarżonego spożywającego alkohol „dopiero wtedy, gdy odjechaliśmy spod tego sklepu (...)” (k. 61).

W przekonaniu sądu wskazana rozbieżność odnosząca się do treści złożonych przez świadka zeznań oraz wyjaśnień złożonych przez oskarżonego, wskazuje na nieudolną próbę ustalenia zgodnej wersji wydarzeń przez obydwu mężczyzn. Zdaniem sądu powyższej różnicy nie można tłumaczyć wpływem czasu i związaną z tym ewentualną pomyłką bądź niepamięcią pewnych szczegółów zdarzenia, bowiem ww. zeznania S. U. i wyjaśnienia K. J. różnią się w wymienionym zakresie w sposób diametralny. Należy zdaniem sądu mieć również na uwadze, iż okoliczność dotycząca tego, kiedy dokładnie K. J. spożywał alkohol ma bardzo istotne znaczenie w zakresie przypisania odpowiedzialności karnej K. J. za popełniony przez niego czyn. Niewątpliwie obaj mężczyźni mieli świadomość tego, uwzględniając zwłaszcza fakt, iż S. U. w związku z przedmiotowym zdarzeniem, został prawomocnie skazany wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r., orzecznym przez Sąd Rejonowy w Wołominie, w sprawie o sygn. akt: V K 217/14, a ponadto – jak już wskazano powyżej – S. U. niewątpliwie miał także interes w składaniu zeznań korzystnych dla oskarżonego K. J.. Wobec powyższego sąd nie miał wątpliwości, iż ww. rozbieżność świadczy o próbie ustalenia wspólnej i zgodnej wersji wydarzeń, która byłaby korzystna z punktu widzenia oskarżonego.

Na przymiot wiarygodności zasługują w przekonaniu sądu zeznania świadka M. K. (1) (dalej: M. K. (1)). Wymieniony świadek złożył bardzo szczegółowe zeznania, zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i rozprawy głównej, które w znacznym stopniu przyczyniły się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. Jak wskazał M. K. (1), w dniu 22 marca 2014 r. jechał wraz z narzeczoną M. T. (...) z W. w kierunku miejscowości W.. Świadek dostrzegł w bocznym lusterku swojego samochodu jadący z tyłu lewym pasem samochód marki A. (...), kierowany przez oskarżonego K. J.. Pojazd ten, jak zeznał świadek, jechał bardzo blisko lewego krawężnika jezdni i nie zachowywał prawidłowego prostoliniowego toru jazdy. Kierujący samochodem M. K. (1) zdecydował się

zmienić pas jezdni na środkowy. Kierujący pojazdem marki A. (...) nieoczekiwanie uderzył w krawężnik znajdujący się po lewej stronie jezdni, po czym odbił w prawą stronę, a następnie przeciął wszystkie trzy pasy jezdni. Świadek reagując na zaistniałą sytuację skierował pojazd w prawą stronę, jednocześnie przyspieszając w celu uniknięcia uderzenia przez samochód marki A. (...) bądź zepchnięcia z jezdni przez ten pojazd. Następnie M. K. (1) zauważył, że kierującemu samochodem marki A. udało się opanować samochód i skierować go na środkowy pas jezdni. Jak wynika ze zweryfikowanych pozytywnie zeznań świadków, narzeczona M. K. (1) - świadek M. K. (2) uruchomiła rejestrator zamontowany na przedniej szybie, co pozwoliło zarejestrować część zdarzenia z dnia 22 marca 2014 r. Zeznania ww. świadka dotyczące sposobu kierowania pojazdem przez K. J. należy uznać za wiarygodne w pełni. Opisany przez M. K. (1) sposób jazdy oskarżonego wskazuje, iż K. J. prowadząc pojazd marki A. (...) znajdował się w stanie nietrzeźwości, co w szczególności koresponduje z opinią biegłego sądowego. Ponadto wskazać trzeba, że M. K. (1) nie miał żadnego interesu w tym, aby poprzez składanie w niniejszej sprawie nieodpowiadających prawdzie zeznań dążyć do obciążania K. J.. Tożsamy sposób kierowania pojazdem przez oskarżonego został opisany również przez świadka M. K. (2), której zeznania sąd uznał za wiarygodne. Zawiadomienie przez ww. świadka funkcjonariuszy policji o tym, że kierujący pojazdem A. (...) może znajdować się w stanie nietrzeźwości, stanowiło wszak zrozumiałą i odpowiedzialną reakcję świadka na zaistniałe zdarzenie. M. K. (1) miał bowiem niewątpliwie świadomość niebezpieczeństwa, jakie stwarza K. J., prowadząc pojazd w opisany powyżej sposób. Należy mieć również na uwadze, iż część zdarzenia, będącego przedmiotem niniejszej sprawy, została nagrana za pomocą rejestratora znajdującego się w samochodzie świadka i w zakresie, w jakim zdarzenie zostało zarejestrowane, zeznania świadka również w pełni korespondują ze wskazanym nagraniem. Sąd miał ponadto na uwadze okoliczność, iż podczas postępowania przygotowawczego świadek składał zeznania w tym samym dniu, w którym miał miejsce czyn oskarżonego, zatem nie może dziwić szczegółowość zeznań M. K. (1). W przekonaniu sądu brak jest zatem jakichkolwiek obiektywnych przesłanek do tego, by zeznaniom świadka odmówić pełnego waloru wiarygodności. Zdaniem sądu również jasne, spójne i logiczne są zeznania M. K. (1), w których świadek wskazał, iż w trakcie postoju samochodu A. (...) przed sklepem w Z., kierujący dotąd pojazdem K. J. usiadł na tylnym siedzeniu pasażera, z kolei później samochodem kierował S. U., będący uprzednio pasażerem. W tym zakresie jego zeznania są zgodne z pozostałym materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny, w tym z wyjaśnieniami oskarżonego K. J., jak i zeznaniami świadka S. U. – w zakresie, w jakim sąd uznał ich wyjaśnienia i zeznania za wiarygodne. Pozostała część zeznań świadka M. K. (1) również zasługuje na wiarę, bowiem są zgodne i spójne z pozostałym pozytywnie zweryfikowanym materiałem dowodowym.

Wiarygodne są również zeznania świadka M. K. (2). Zeznania ww. świadka są bowiem logiczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, uznanym przez sąd za wiarygodny. Należy wskazać, iż M. K. (2), będąca pasażerem w samochodzie kierowanym przez świadka M. K. (1), złożyła zeznania tożsame z wiarygodnymi zeznaniami wymienionego świadka. Pomimo faktu, iż były one bardziej ogólne od zeznań M. K. (1), nie sposób im jednak odmówić w jakikolwiek sposób przynajmniej wiarygodności. Brak jest bowiem jakiegokolwiek powodu, dla którego wiarygodność zeznań ww. świadka można byłoby podważyć.

W przekonaniu sądu na wiarę zasługują również zeznania funkcjonariuszy policji – Z. J. oraz G. S.. Obaj policjanci pełnili w czasie przedmiotowego zdarzenia służbę w patrolu zmotoryzowanym. W związku z poleceniem służbowym udali się do miejscowości Z., gdzie pojazdem marki A. (...) kierować miał nietrzeźwy kierowca. Na ul. (...) w Z. dokonali kontroli drogowej pojazdu, w którym znajdował się świadek S. U. oraz oskarżony K. J.. Wskazani mężczyźni zostali wylegitymowani, ponadto zostały przeprowadzone wobec nich badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie S. U. oraz oskarżony K. J. zostali przewiezieni do Komendy Policji w Z., gdzie również zostali poddani badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie funkcjonariusze policji wraz z ww. mężczyznami udali się do szpitala w W., gdzie pobrano od nich krew w celu wykonania badań na zawartość alkoholu. Zeznania te należy uznać za logiczne i spójne, pozbawione jakichkolwiek sprzeczności i korespondujące z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym.

W przekonaniu sądu zeznania świadka U. U. zasługują na walor wiarygodności, jednak nie przyczyniły się one do wyjaśnienia okoliczności niniejszej sprawy.

Sąd dokonując analizy przedmiotowej sprawy posiłkował się również opinią biegłego Z. W. - toksykologa z zakresu toksykologii klinicznej i sądowej, której przedmiotem było ustalenie kwestii, czy spożycie alkoholu w ilości i okolicznościach wskazanych przez oskarżonego w treści wyjaśnień złożonych w toku rozprawy głównej mogło skutkować stężeniem alkoholu w jego organizmie w wysokości określonej przez wyniki przeprowadzonych badań. Opinia sporządzona przez biegłego sądowego Z. W. jest w ocenie sądu jasna, pełna, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności oraz sporządzona przez kompetentną osobę. Ponadto zauważyć należy, że wydając ją, biegły logicznie uzasadnił, z jakich powodów doszedł do wyciągniętych przez siebie wniosków. Nie było zatem podstaw, aby w jakikolwiek sposób zakwestionować treść tej opinii. Złożona przez ww. biegłego ustna opinia uzupełniająca w toku rozprawy głównej jednoznacznie potwierdziła to, iż ww. opinii zasadnie należało przyznać walor rzetelnej. Jak bowiem wynika z wniosków ww. opinii, w tym ustnej opinii uzupełniającej, oskarżony K. J. w momencie kierowania samochodem znajdował się w stanie nietrzeźwości. Ustalenia tego nie podważają w żaden sposób zeznania złożone przez S. U., jakoby nie widział, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości w czasie kierowania pojazdem, bowiem nie korespondują one w żaden sposób z materiałem dowodowym pozytywnie zweryfikowanym przez sąd.

Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, dla których można byłoby zakwestionować wiarygodność dokumentów zgromadzonych w toku niniejszej sprawy. Nadmienić w tym miejscu należy, że dokumentów tych nie kwestionowała żadna ze stron.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie i ujawnionego w toku rozprawy głównej pozwala uznać z całą stanowczością, że oskarżony K. J. popełnił występki opisany w art. 178a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 22 marca 2014 r.

Przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone po zatrzymaniu go krytycznego dnia dały następujące wyniki: o godz. 17:09 – 1,37 mg/l, o godz. 17:24 – 1,30 mg/l, o godz. 17:38 – 1,28 mg/l, a następnie o godz. 18:00 – 1,29 mg/l, o godz. 18:01 – 1,33 mg/l. Ponadto, jak wynika ze sprawozdania z przeprowadzonego badania na zawartość alkoholu etylowego w płynach ustrojowych z 31 marca 2014 r., u K. J. stwierdzono 2,47 ‰ we krwi (k. 33). W myśl art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg/l, albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Wskazane powyżej wyniki badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oraz na zawartość alkoholu w płynach ustrojowych jednoznacznie wskazują, że przewidziane w art. 115 § 16 k.k. normy oskarżony wyraźnie przekroczył.

Nie budzi wątpliwości sądu, że to oskarżony kierował samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) w dniu 22 marca 2014 r. od A. (...) w W., a następnie Aleją (...) i ulicą (...) w M. do momentu postoju pojazdu przy sklepie U (...) na co wskazał zresztą sam oskarżony, składając wyjaśnienia w toku rozprawy głównej. Ustalony przez sąd stan faktyczny nie pozwala również mieć wątpliwości, że oskarżony kierując ww. pojazdem, znajdował się w stanie nietrzeźwości. Powyższa okoliczność wynika nie tylko z badania trzeźwości ale również z wiarygodnych zeznań świadków – M. K. (1) oraz M. K. (2), którzy wskazali na sposób kierowania pojazdem A. (...) przez oskarżonego w dniu 22 marca 2014 r. Oczywistym jest w przekonaniu sądu, że gdyby sposób jazdy K. J. był prawidłowy i nie stwarzał zagrożenia dla uczestników ruchu drogowego, wówczas M. K. (1) nie poinformowałby funkcjonariuszy policji o zaistniałym zdarzeniu, bowiem nie miałby, zdaniem sądu, żadnych obiektywnych podstaw, by to czynić. Sąd nie dał również wiary zeznaniom świadka S. U., który wskazał w toku rozprawy głównej, na czym miało polegać „sprawdzanie” samochodu A. (...). W przekonaniu sądu sposób kierowania samochodem przez oskarżonego był w istocie skutkiem znajdowania się K. J. w stanie nietrzeźwości, a nie próbą weryfikacji możliwości technicznych samochodu. Do wiedzy powszechnej należy fakt, iż spożycie alkoholu prowadzi do upośledzenia narządów zmysłu i w konsekwencji ma również m.in. negatywny wpływ na szybkość reakcji i kontrolę toru jazdy przez kierowcę pojazdu. Potwierdzeniem powyższych ustaleń jest

również opinia biegłego sądowego, omówiona powyżej, która jednoznacznie potwierdza, iż K. J. w znacznym stopniu przekroczył normy dopuszczalne przez prawo odnośnie zawartości alkoholu we krwi oraz w wydychanym powietrzu.

Zważyć należy, że oskarżony dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a co za tym idzie takiego, które bardzo często w sposób bezpośredni zagraża najwyższemu dobrom chronionym prawem, tj. zdrowiu i życiu ludzkiemu. Swoim postępowaniem oskarżony wykazał, że jest osobą nieodpowiedzialną i lekceważącą zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jak już wskazano powyżej, powszechnie wiadomo, iż spożycie alkoholu nie tylko prowadzi do upośledzenia narządów zmysłu oraz osłabienia koncentracji i wydłużenia czasu reakcji, ale przy określonych stanach nietrzeźwości wyklucza możliwość prawidłowego kierowania pojazdem. Oskarżony kierując pojazdem w stanie nietrzeźwości stwarzał niewątpliwie zagrożenie dla innych uczestników ruchu, narażał przy tym również siebie. Sąd nie wyklucza możliwości, iż oskarżony K. J. oraz świadek S. U. spotkali się w dniu 22 marca 2014 r. w celu „sprawdzenia” pojazdu marki A. (...) przed ewentualnym zawarciem umowy sprzedaży tegoż samochodu, jednakże okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zdaniem sądu kluczowe znaczenie dla stwierdzenia, iż oskarżony prowadził samochód, znajdując się w stanie nietrzeźwości, miały bowiem wiarygodne zeznania wymienionych już świadków, obserwujących przedmiotowe zdarzenie. Jak wskazał bowiem M. K. (1), opisując sposób jazdy K. J.: „(...) widziałem, jak ten pojazd wpada na lewy krawężnik i gwałtownie odbija w prawo, wjeżdżając z powrotem na jezdnię i przecinając tak naprawdę wszystkie trzy pasy jezdni”. Zdaniem sądu nie budzi wątpliwości, iż taki sposób kierowania pojazdem jednoznacznie wskazuje na to, że K. J., prowadząc samochód, znajdował się w stanie nietrzeźwości. W przekonaniu sądu całkowicie bezzasadne i po prostu nieprawdziwe byłoby stwierdzenie, iż taki sposób prowadzenia pojazdu przez oskarżonego był wynikiem owego „sprawdzenia” samochodu, mając jednocześnie na uwadze drugi bardzo istotny dowód świadczący o prowadzeniu przez oskarżonego samochodu w stanie nietrzeźwości, a mianowicie opinię biegłego sądowego, z której jednoznacznie wynika, że w czasie, kiedy K. J. kierował ww. samochodem, zawartość alkoholu etylowego w jego krwi wielokrotnie przekraczała dopuszczalną normę. Należy również nadmienić, iż u podstaw decyzji ustawodawcy o kryminalizacji czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości leży społeczne przekonanie o wysokiej naganności takiego zachowania uczestnika ruchu. Przekonanie to podzielił również sąd, rozstrzygając niniejszą sprawę.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisaną mu przestępstwa sąd wziął pod uwagę wszelkie okoliczności ujawnione w sprawie oraz miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Za okoliczność obciążającą K. J. sąd uznał znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, przejawiającego się w postaci zamiaru, w jakim oskarżony działał, oraz w rodzaju naruszonych przez niego dóbr prawem chronionych. Opisane powyżej zachowanie oskarżonego jednoznacznie wskazuje, że przypisanego mu czynu dopuścił się on działając w zamiarze bezpośrednim. K. J. miał bowiem pełną świadomość, że pomimo spożycia znacznej ilości alkoholu decyduje się on kierować pojazdem. Należy zauważyć również, że normy stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego w znacznym stopniu przekroczyły wartości dopuszczalne prawem, K. J. musiał więc wiedzieć, iż prowadząc pojazd znajdował się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony musiał zdawać sobie zatem sprawę, że swoim zachowaniem wypełnia znamiona przestępstwa. Bardzo istotną okolicznością obciążającą K. J. stanowił fakt, iż wykonywał on zawód funkcjonariusza policji. Swoim zachowaniem dał jednoznaczny wyraz ignorancji i lekceważenia prawa, co w efekcie powoduje z pewnością utratę zaufania społecznego, jako pracownika organu policji.

Sąd nie dopatrył się względem oskarżonego istotnych okoliczności łagodzących, za wyjątkiem jego uprzedniej niekaralności, co jednak w uwzględniając wiek oskarżonego i wykonywany zawód powinno stanowić normę.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd doszedł do przekonania, że wymierzona oskarżonemu kara spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu. W przekonaniu sądu omówione powyżej okoliczności obciążające oskarżonego powodują, że kary tej nie można uznać za nadmiernie surową. Zauważyć bowiem należy, że za czyn z art. 178a § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym w dniu 22 marca 2014 r., grozi kara pozbawienia wolności do 2 lat.

W myśl przepisu art. 42 § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym w dniu 22 marca 2014 r., sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. W przekonaniu sądu wskazane powyżej okoliczności, spowodowały, że zasadnym było orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Na podstawie art. 43 § 3 k.k. sąd zobowiązał oskarżonego K. J. do zwrotu prawa jazdy do właściwego miejscowo Wydziału Komunikacji.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. sąd nakazał zwrócić M. K. (1) dowód rzeczowy, wymieniony w pkt 1 wykazu dowodów rzeczowych na karcie 47 akt sprawy o sygn. V K 217/14, prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wołominie.

O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 627 k.k. Sąd wziął pod uwagę sytuację majątkową i zawodową oskarżonego, uznając iż pozwala mu ona na ich poniesienie.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak powyżej.